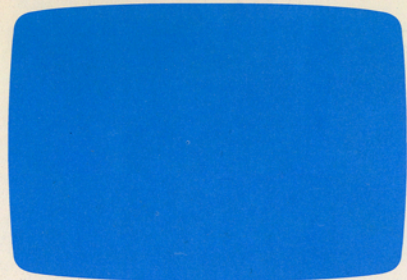

An abstract graphic design featuring a central, elongated, yellow-orange shape with a thick black outline. Inside this shape, the text "Video & TV Laboratoriet" is written in a black, handwritten-style font. The background is composed of several large, irregular shapes in bright yellow, white, and red, all defined by thick black outlines. The overall style is graphic and expressive, reminiscent of mid-century modern art.

Video &
TV Laboratoriet

Denne pjece er udgivet af Statens Filmcentral, 1990.
Forside: Lars Ravn. Sats og layout: Andreas Steinmann.
Tryk: Haugaard Grafisk.

Video & TV-Laboratoriet er ikke et sted, sådan rent fysisk, hvor nogle mennesker går rundt i hvide kitler blandt lamper, kameraer og avanceret redigeringsudstyr.

Video & TV-Laboratoriet er noget andet. Et forum, hvori nogle mennesker for en tid blev inviteret til at diskutere og på baggrund heraf eksperimentere med den dokumentariske fortællefilm på video.

Det blev til 9 videoeksperimenter, der tager publikum alvorligt, forstået på den måde, at de som udgangspunkt har, at seerne er nysgerrige og har lyst til at blive udfordret med overraskende billeder og nye måder at fortælle historier på.

Laboratoriet er opstået i et samarbejde mellem TV 2's regio-

nalstation TV Syd og Statens Filmcentral. Iøvrigt deltog TV 2/Lorry, Det Danske Videoværksted, Ole John Film og Video Vest.

Introduktion

De ni videoeksperimenter og deres instruktører er:

Albert på Andy's ✓	af Michael Kvium
Box Box Box	af Katrine Nyholm
Frygt - håb - fremtid	af Pernelle Maegaard og Trine Vester
Gurps	af Dola Bonfils
Heden Sted	af Lars Ahlmark
Small Talk	af Henrik Ruben Genz
Stofskifte	af Christian Skeel og Morten Skriver
Timeplay	af Terje Dragseth
Vorslunde Juni 1990	af Preben Nygaard

Et laboratorium for eksperimenterende dokumentarisme

Som mediesituationen tegner sig i Danmark netop nu er miljøerne for produktion af levende billeder meget adskilte.

TV-mediet har sine koder og konventioner med hensyn til den journalistiske beskrivelse af virkeligheden. Fra nyhedsudsendelser til gennemarbejdede dokumentarprogrammer.

Kortfilmen har sine genrer og regler. Fra den personligt prægede virkelighedsbeskrivelse, hvor instruktøren træder frem med sit syn på verden, til den klassiske dokumentarfilm, hvor instruktøren gør sig selv usynlig.

På videokunstens område er det vanskeligere at udpege tendenser og retninger, fordi området er mangfoldigt og udviklingen –

også hvad teknikken angår – går så hurtigt. Der eksperimenteres på livet løs med elektroniske malerier, videopoesi og scratch. Problemet for disse eksperimenter har indtil nu været, at de er foregået i ret snævre kredse, både hvad produktion og distribution angår. Videokunsten i Danmark har indtil nu været eksklusiv, for de få, mens den mange steder i udlandet forlængst har nået et større publikum via TV-skærmene.

Med den nye filmlov fra 1989 blev det muligt at producere video i SFC's regi. Der opstod et nyt rum for produktion af elektroniske billeder. **Video & TV-Laboratoriet** skal ses som et forsøg på at opmuntre til nogle refleksioner i forhold til dette nye rum.

Hovedtanken med laboratoriet var, at der her skulle mixes erfaringer, arbejdsmetoder og æstetiske synspunkter fra de nu adskilte produktionsmiljøer. Filminstruktører, journalister, videokunstnere, malere, musikere, fotografer, lydfolk og editorer skulle sammen udforske videomediets udtryksmuligheder og forsøge at pejle nogle nye retninger.

Spørgsmålene har været:

Rummet det eksperimenterende arbejde med video nogle muligheder, der endnu ikke er udnyttet?

Er det muligt via et personligt arbejde med mediet at udtrykke nogle særlige oplevelser og erfaringer?

Er det muligt at undersøge og beskrive verden på nye måder,

der animerer publikum til refleksion og eftertanke?

Der er kommet ni meget forskellige produktioner ud af arbejdet i laboratoriet. Og de forholder sig – alt efter skabernes baggrund – forskelligt til projektets idé.

Nogle instruktører spørger primært til videomediets materiale. Hvilke særlige muligheder ligger der i elektronikken?

I flere produktioner er der for eksempel brugt den teknik, der hedder croma-key, eller blue-screen. Croma-key er en effekt, med hvilken man så at sige usynligt kan mixe rum og genstande, der gensidigt er ude af perspektiv og proportion. Der skabes et kunstigt billedunivers af begivenheder, et labilt rum, hvor publi-

kums velkendte fornemmelse af tid og sted går i opløsning.

I andre produktioner er det ikke så meget videomediet som materiale, der driver nysgerrigheden, men snarere mediets sociale konventioner. Altså det faktum at video er TV er video. I de produktioner stilles der spørgsmål til fænomenet fjernsyns fortælle-mæssige traditioner. Hvad er det, vi som publikum forventer, når vi sætter os ned foran kassen med remote-control'en i den ene hånd og aftenkaffen i den anden?

Produktionerne i **Video & TV-Laboratoriet** giver os noget lidt andet end det vi forventer. Stof til eftertanke.

Susanna Neimann
programredaktør, SFC.

Video & TV-Laboratoriet

Denne artikel er et redigeret uddrag af et brev, som Arne Bro skrev til Susanna Neimann ved projektets start i april 1989.

Kære Susanna,

Projektets titel er vigtig. Mit forslag er at flytte navn og overskrift hen imod de filosofiske spørgsmål, som vi mener er interessante, hvor mediet (video) kunne betragtes som et værktøj (ganske vist et værktøj med egne egenskaber), der er underordnet den tænkning og de greb, det udsættes for.

Derfor foreslår jeg, at vi søger ind i titler som f.eks.: **Virkeligheds-Laboratoriet** eller **Dokumentar-Laboratoriet**. Jeg kan selv godt lide tanken om at vi – med dette eksperiment – anfægter "virkeligheden", også den virkelighed som billedet er.

Søren Kierkegaard hævder om virkeligheden, at den er "amorfi",

dvs. uden form, flydende, manglaget og uoverskuelig, og at det er sproget (altså også TV-, film- og video-sproget), som skaber virkeligheden eller vores forestilling om virkeligheden, vores forestilling om sammenhæng og overskuelighed.

Dette – mulige – virkeligheds-skabende aspekt ved sproget, mener jeg er det, som projektet skal undersøge. Ikke kun i den banale politiske forstand: Om sproget kan "forandre" virkeligheden, men i den altomfattende forstand, som Niels Bohr lever i når han siger: at vi ikke ved noget om virkeligheden, men vi ved, hvad vi kan sige om virkeligheden.

Niels Bohr opdagede, at enhver undersøgelse forandrer det,

man undersøger. At man i kraft af selve undersøgelsen skaber resultatet. Det var derfor Bohr måtte opgive forestillingen om en objektiv virkelighedsskrivelse. Han opdagede, at vierophængt imellem to modsatte virkeligheds-opfattelser, som er lige sande og samtidig modsiger hinanden:

Enten er "virkeligheden" et ord i sproget – eller også er sproget et fænomen i virkeligheden. Efter Niels Bohr er vi nødt til at indrømme, at ethvert udsagn om virkeligheden først og fremmest er personligt og subjektivt.

I Canada mødte jeg en redaktør for en amerikansk TV-kanal, som udelukkende viser frie, kunstneriske film og videoer. Han har givet sin kanal en tvetydig og spidsfindig titel, som både giver en nøgle til disse kunstneriske film, men som også – alene i kraft af denne titel – anfægter det normale, "objektive" TV.

Kanalen hedder: **P.O.V.** (Point of View).

"Point of View" betyder ikke alene "synspunkt", men også den film-tekniske betegnelse for en kameraføring, som ser situationerne med "hovedpersonens øjne". Den er subjektiv og skildrer en persons indre psykologiske og ydre fysiske reaktioner på de begivenheder og hændelser "kameraet" ser.

Efter min opfattelse, er det egentlig denne position, som vi bør forsvare: Subjektiviteten imod (forestillingen om) objektivitet.

Ikke for at forsvare en enkelt stil, genre eller måde (f.eks. "subjektivt kamera"), men for at gøre op med løgnagtigheden i den tilstræbte objektivitet, som ligger i standardiseringen af teknikker, dramaturgier og genrer i det konventionelle TV.

Jeg vil gerne – som Lacan – undersøge "fejlens" indhold af ubevidste eller underbevidste moti-

ver. Jeg vil hævde, at en fortæller (journalist, film/video-instruktør, maler) – med sin personlige stemme og fortællemåde – fremfører indsigter og oplevelser, som er meget mere komplekse og omfattende, end "historiens" eller "strukturens" mening.

"Meninger" er i det hele taget et begreb, som må anfægtes. Det standardiserede fjernsyn spiser sine seere af med en fremvisning af meninger.

Begrænsede udsagn, som indeholder forenkledede, ideologiske slagsætninger, der kan modstilles andre ligeså forenkledede og begrænsede udsagn. Forenklinger, som kun beskriver en simpel "omvendethed" på eet enkelt, letlæseligt niveau.

Det forekommer mig urimeligt, at to mennesker – som iøvrigt har samme art valg af habit, villa, vogn, venskabskreds og ægteskabsform – skal fremstilles som om de er

fundamentalt uenige pga. forsimplede, modstillede sætninger.

Samtidig afdækkes sjældent de mange lag af virkeligt personlige forskelle, som gemmer sig i opvækst, familiesorger, træning og rejser, bygningsfejl og nærsynethed, dårligt blodomløb eller depressive karaktertræk – som måske udgør de grundlæggende forskelle i virkelighedsopfattelse og sprog.

Herudaf kunne hentes en fælles-overskrift for projektet i retning af:

Det personlige verdensbillede
Med disse udgangspunkter skulle vi have materiale nok til at forstå de kunstnere vi har inviteret til disse undersøgelser. Deres personlige fortællemåder er i første og sidste ende det inspirerende, urovækkende og oplevelsesrige i dette projekt.

Arne Bro
Projektchef ved TV-SYD

Albert på Andy's

Albert på Andy's er et portræt af den 70-årige billedkunstner Albert Mertz. To unge billedkunstnere, Christian Lemmerz og undertegnede er lyttere.

På National Gallery i London hænger side om side to selvportrætter af Rembrandt.

Det første er fra hans succesrige ungdom og det andet portræt er fra den sidste periode i Rembrandts liv, da han – med et livs erfaringer på godt og ondt – fortsatte arbejdet med at udvikle billedsproget, til trods for at han var næsten glemt af sin samtid.

Det rum, der er mellem disse to billeder, har vi valgt som udgangs-

punkt for denne film. Rummet mellem ungdommens "vovemod" og optimisme og alderdommens erfaring.

Den amerikanske konceptkunstner Lawrence Weiner indleder **Albert på Andy's** med en kort introduktion af kunstneren og mennesket Albert Mertz, som han har kendt gennem en lang årrække.

Michael Kvium

Jeg søger stadig en kode, en slags forklaring på, hvorfor jeg valgte boksetemaet. Ikke fordi det skal gøres så mystisk, men jeg tror der er en drivkraft, et motiv, som jeg ikke lige umiddelbart selv har gennemskuet.

Og det er det, der er så fascinerende, når jeg sidder med filmen foran mig.

Jeg sidder og kikker på billederne, som om de gemmer en hemmelighed for mig. Men de vil ikke lukke mig ind.

Lige nu hvor jeg redigerer, finder jeg mig i en slags psykologisk "infight". Jeg kan ikke komme "fri" af stoffet, få det på afstand og så vælge taktik og slå til.

Jeg er bange for at tabe kampen, jeg har det fuldstændigt som

bokseren: Kun ved på forhånd at have trænet hårdt, øve teknik og taktik – tør jeg tro på, at i kampens afgørende minutter vil denne viden udvikle sig i samspil med kroppens autonomi, så krop og hoved hænger sammen.

At glemme alt det jeg ved, og lade erfaring og intuition styre kroppens bevægelser, rytme og slag.

Det kræver en umådelig selv-tillid og koncentration at gå i ringen.

Aldrig miste overblikket, aldrig gå i panik. Man skal styre kampen og se på sin modstander. Aldrig miste distancen.

Ligesom ham på scenen aldrig må smide masken fuldstændigt. Han må aldrig give sig totalt. For

Box Box Box

Box Box Box

så blir man for sårbar og et lettere offer, lettere at manipulere med, lettere at slå ud.

På den anden side: Hvis man ikke gir sig selv fuldstændigt, hvordan når man så ud over rampen og får publikum til at mærke, at der er noget på færde?

En god boksekamp appellerer til nogle følelser i os, som er stærke, primitive og dybt tilfredsstillende:

Glæde, sorg, skønhed, brutalitet. Forberedelserne og træningen er slidsomt og sejt arbejde. Og chancen for at blive vinder er lille.

Det er 90% hårdt arbejde, resten er talent. Boksning er forbandet ensomt. Livet minder lidt om boksning.

Katrine Nyholm

Frygt - håb - fremtid er et video-program, hvori vi stiller nogle spørgsmål om fremtiden.

Vi ville gerne undersøge, hvilke tanker, der findes i mennesker om fremtiden. Vi valgte ti personer, som vi forestillede os ville sige noget interessant, og spurgte dem, hvad de håbede på og frygtede for i fremtiden.

De mennesker har vi optaget på video. Vi har studeret det, de sagde, og hvordan de så ud, når de sagde det, og derefter valgt det ud, hvor samspillet mellem de to sider virkede mest intenst og ægte.

Disse korte udsagn og øjeblikke har vi kædet sammen i vers, ordnet efter tema, til en slags digt.

Imellem versene er vi i et papkasselandskab, der fungerer som vejviser og illustration til de forskellige vers, i selskab med en guide – en levende lerkulump.

Vi har så benyttet os af videoens mange tekniske finesser, og sat

vore to verdener sammen, så personer direkte eller indirekte optræder i papkasseverdenen.

Det fascinerer os at lave et dokumentarprogram om fremtiden, fordi den både er noget fiktivt og uhyre reelt, noget, der kan dokumenteres som tanker hos mennesker, tanker, der er af afgørende betydning for deres nutid.

Den fornemmelse, at dokumentarisme og fiktion er uadskillelige, har vi forsøgt at fastholde i programmets form, ved at væve den fiktive verden, og den intime dokumentation af vores personers tanker og følelser ind i hinanden.

Dette videoprogram er et experiment i subjektiv dokumentarisme.

Trine Vester

Frygt - håb - fremtid

Gurps

Som dokumentarist bliver jeg provokeret af at eksistere og producere parallelt med den video-æstetik, der fremstiller en verden, hvor tid, rum og kausalitet er i opløsning.

Dokumentaristen søger sammenhænge og autenticitet og oversætter denne realitetsoplevelse til narrative filmformater.

Videokunstneren derimod sprænger dramaturgien og eksperimenterer med billedernes andre oplevelses-muligheder.

Når jeg oplever, at et videoeksperiment brænder sig ind i min analytiske hukommelse, så bliver jeg mindet om dette irrationelle korrektivs betydning for mit virkelighedsbillede, for min evne til at flytte grænser og min intellektuelle nysgerrighed og tolerance.

Derfor er Gurps en forelsket dokumentarists udflugt i et video-univers af flydende, associative billedstrømme.

I forgrunden den dokumentariske realisme: 5 voksne drenge spiller et rollespil. Rundt om bordet, med spillets rekvisitter, bevæger de sig på en fantasirejse med deres eventyrlige identitet. Det konkrete billede af ansigter, stemmer, kropssprog.

I baggrunden fiktionen: min erindringsrejse ind i de "falde-i-staver"-billeder, der udløser minder om leg og fantasier.

En æstetisk overvejelse over informations- og oplevelsesparadigmerne, deres samspil og indbyrdes afhængighed, og deres mulighed for skabelsen af et tredje billedplan, tilskuerens eget.

Dola Bonfils

Heden Sted

Hedensted er en organisme i forvandling.

Måske forvitring.

Processen er umærkelig.

Næsten.

Det er en kronisk normal scene.

Men det gør ondt i brystet. Noget er forkert.

Transformation i et spejl, der ikke er sig selv.

Billeder af forrådnets forår.

I Hedensted stiller vi ind på øm selvglæde- og forståelse- og foragt på FM-frekvens 000.

Lokalradioens antenner stikker ind i en verden, som har brug for nødsignaler.

Vi ser besværgelser og frossent sammenhold.

Hedensted er sindbilleder, brudstykker, et DK-alias, anno lige nu.

Engang var Hedensted anderledes.

Hedensted var harmonisk sortsyn.

Der var kristendommen som altafgørende faktor.

Nu skærer motorvejen byen over i to og således er samfundet både fysisk og... åndeligt... delt i to.

På den ene side det "nye" udefra.

På den anden side missionen og dens tilbud om tryghed.

For nogle år siden kom Messias til Hedensted.

Han er født i sognet, har boet der altid.

Men der er ikke nogen, som rigtig kender ham.

Messias sælger ren og god fremtid. Han er politiker med lovende fremtid i Folketinget.

Heden Sted

Han leverer også narko til markedsprisen.
Han anholdes, dømmes og fængsles.
Vi bevæger os langsomt ind i denne verden.
Den er ikke, hvad den siger, den er.
Det er derfor, den ligner.
Udenfor er det tidlig morgen eller aften.
Konturerne udviskes.
Liv begynder og liv slutter.
Og der er nogen, som ler.
Farverne er syrlige. Urene. Eller luftige når z-englen taler til os.
Bevægelser nedad.
Her lever ukendte, menneskelignende væsner og nogle af dem er budbringere.
Postulatet er lidelse og lykke og besværgelser om det gode liv.
Men på orbit Heden/Sted er postulatet meningsløst.
Metoden er "direkte" reportage af fragmenter fra – som den hedder – virkeligheden. Og som det antydes, kører toget til tiden.
Optagelsesprincippet er kvantitet. På en losseplads spiller størrelsen faktisk en rolle.
Og redigeringen hovedrollen.
Heden Sted er således resultatet af denne sortering.

Lars Ahlmark

Small Talk

Researchmaterialet til **Small Talk** består af mange timers samtaler med Patrick. En detaljeret og kronologisk beskrivelse, stærkt fortalt af Patrick selv.

Vi optog disse samtaler på video og med blå bagtæppe – blue screen (dvs., at man kan erstatte den blå baggrundsfarve med et hvilket som helst billede). Det viste sig at være en god ide, fordi **Small Talk** udelukkende kunne laves ud fra dette researchmateriale. Egentlig skulle **Small Talk** have udspillet sig i en telefonbox. Eller i et venteværelse, eller på en bänk. Men da Patrick midt i optagelserne tog til Frankrig for at besøge sin mor, faldt rammen på plads – rejsen!

– Kort fortalt: To rejsende mødes i toget og kommer i snak. 1.500 kilometer og ca. 22 minutter senere skilles de, og vi har lært et menneske at kende... og måske genkendt noget i os selv.

Der blev lavet en drejebog over rejsen, så bestemte erindringer blev knyttet til konkrete steder på ruten, f.eks. at familiens flytninger fra USA til Frankrig og senere fra Frankrig til Danmark forløb parallelt med togskiftene i Hamborg og Köln.

Mensådan kom det ikke til at gå: Samtaler i et kørende tog lyder miserabelt på video og Patrick måtte møde frem i en fraværende tilstand af tavshed og fred i tankerne. Realiteterne havde indhentet vores forberedte dokumentarisme. Men kynisk betragtet var vi havnet i en situation, der var stærkere, fordi den var mere sand. Det var i orden for Patrick at vi optog den ordløse rejse.

På den måde kom blue screen-optagelserne ind i billedet. Rejsen kunne bevares som ramme, og samtidig kunne det personlige stof, der lå i researchmaterialet, benyttes.

Henrik Ruben Genz

Stofskifte

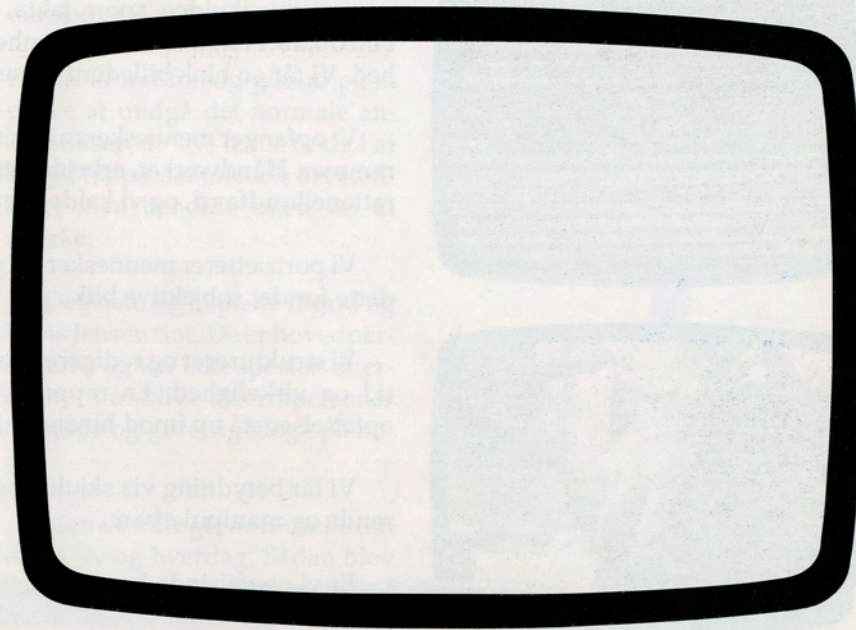
Stofskifte er et forsøg på at skabe kunstnerisk bearbejdet normal-TV. Vores udgangspunkt er billeder af den trivielle art, der til staidighed optræder i nyhedsudsendelser og aktualitetsprogrammer, for eksempel: billeder af trafik, natur, rensningsanlæg, laboratorier og hospitaler. Disse billeder fungerer oftest som illustrationsmateriale i forbindelse med fremstillingen af forskellige typer problemstillinger, politiske tiltag, analyser, synspunkter og så videre. I **Stofskifte** prøver vi at anbringe billederne i et anderledes og udvidet betydningsfelt, båret af intuitive associationer. Vi mener at denne metode, når den fungerer, rummer en højere grad af realisme

end den gængse journalistiske, al den stund at de fleste menneskers virkelighedsopfattelse snarere er bestemt af irrationelle fornemmelser og andre usynlige energier, end af indsigten i mere logiske, lineære sammenhænge. Ved at bevæge os associerende gennem stoffet, med skiftende kontrastfyldte indklip, nærmer vi os samtidigt en form, der bedre svarer til den måde TV rent faktisk bliver set på i dag, hvor vi i stigende grad bladrer i billedstrømmen med fjernbetjeningen, frem for at se én hel udsendelse af gangen. **Stofskifte** er absolut til at bladre i. Der er ingen historie eller pointe, der fordrer at man ser programmet fra A til Z, hver enkelt del rummer lige som helheden en åben kode, der kan tolkes af enhver. Hjertet i **Stofskifte** er selvfølgelig *Jytte Abildstrøms* økologiske kolonihave. Dette projekt er ekstrem tyde-

lig nutid, ikke fordi det repræsenterer et stykke praktisk og håndgribelig naturpleje, men fordi det mere end noget andet er et længselsfuldt digt, skrevet med muldlokum, regnorme og højbede. I **Stofskifte** præsenterer Jytte Abildstrøm digtets vigtigste elementer, og fortæller om hvem og hvad der er inspirationen bag ved. Der er ingen yderligere forklaringer eller argumenter. Tingene er der, fordi de føles rigtige, og ikke af anden grund. På den måde ligner kolonihaven og filmen hinanden, og man kan måske derfor betegne **Stofskifte** som en økologisk film. Den er et resultat af omstændighederne, i en grad så vi fristes til at sige, at den er blevet til af sig selv, som et rent naturprodukt.

Christian Skeel
og Morten Skriver

Stofskifte

Timeplay

Struktur: Vi opfanger de forskellige TV-kanalers mange former for sprog – musikvideo, sport, fakta, fiktion. Vi taper billeder fra denne billedbank i en strøm af begivenheder, efter tilfældighed og nysgerrighed. Vi får en blok billeder fra medierne.

Vi opfanger menneskers aktivitet indenfor nogle trivielle, konstante rammer. Håndværket, arbejdet: en bager, en svejser, osv. Menneskers rationelle adfærd, og vi kalder dette for virkeligheden, det autentiske.

Vi portrætterer mennesker fra gaden i et stiliseret portræt. Vi kalder dette for det subjektive blik.

Vi strukturerer og redigerer disse tre spor som en dokumentation af tid og virkelighed. En rapport. Og vi lader de tre billed- og tidsopfattelser stå op imod hinanden, ukommenteret. Hvad får vi så?

Vi får betydning via skjulte meddelelser og koder. Vi er manipulerende og manipulerbare.

Er vi nogensinde herre over situationen?

Terje Dragseth

Vorslunde juni 1990

Et spørgsmål om tid

Overvejelser over formen på **Vorslunde juni 1990**, som handler om en midtjydske landbofamilies liv og hverdag:

Siden den første grå Ferguson rullede hen over marken i halvtredserne, som tegn på at en ny tid var på vej, har landbruget været i en stadig forandring. En af de afgørende er opløsningen af familiebruget.

Med **Vorslunde juni 1990** har jeg ønsket at lave et dokumentarisk billede af en livsform, som ikke er bundet op på en bestemt problemstilling eller andet som kunne siges at være det almene og aktuelle billede af landbruget i of-

fentlighed og presse. Indgangsvinklen er det daglige arbejde.

En del af mit forsøg gik ud på at prøve at undgå det normale ansigtsfikserede TV, d.v.s. undgå at bruge tid på det talende brystbillede, men beholde talen vel at mærke.

Det viste sig at passe Ingrid og Hans Jensen fint. De er hovedpersonerne og var ikke specielt interesseret i at blive skærmpersoner og sidde og gøre sig kloge på noget.

Men de ville gerne fortælle om deres liv og hverdag. Sådan blev dialogen udelukkende en del af lydsiden, og det gav mig mulighed

Vorslunde juni 1990

for at arbejde med billede og lyd som to selvstændige faktorer.

Forløbet af billedsiden kunne nu gøres flydende som en jævn og rolig strøm af hverdagens billeder. Processer og delprocesser i tid og rum.

Programmets tid (ikke varighed) er et dagsforløb, et billede på tid. Noget begynder og slutter.

Jeg har forsøgt at få en tidsførelse ind i programmet, som læner sig op af virkelig tid, fordi den dokumentariske programform henter billeder og indhold fra virkeligheden.

Og min ambition har været at komme så tæt på sandheden som mulig.

Preben Nygaard

Albert på Andy's

Albert Mertz i en værtshussnak på Andy's Bar i København. Engang hans stamcafé, dekoreret af ham selv. Mertz fortæller to unge kunstnere (Mikael Kvium og Christian Lemmerz), om sin opfattelse af kunstens betydning for det moderne menneske - ja, har den overhovedet mening, og hvilke af århundredets "ismer" har overskredet grænser? De to kunstnere lytter med store ører til Mertz, der introduceres i programmet af conceptkunstneren Lawrence Weiner.

23 MIN. VIDEONR. V70-014

IDÉ: MICHAEL KVIUM & CHRISTIAN LEMMERZ. INTRODUKTION: LAWRENCE WEINER. FOTOGRAF: STEEN MØLLER RASMUSSEN. FOTOGRAFASSISTENT: ASLAK LYTHANS. TONEMESTER: TORBEN CHRISTIANSEN. REDIGERING: HENRIK CARLSEN. MUSIK: TOM WAITS. PRODUCERET AF OLE JOHN FILM FOR STATENS FILMCENTRAL OG TV-SYD I SAMARBEJDE MED TV2/LORRY.

Box Box Box

Et poetisk dokumentarportræt af unge boksere på vej mod et Europamesterskab i Tjekkosllovakiet. Forbedelserne, sparringen i ringen, de gennemtrængende ord fra træneren ved ringside, bevægelserne... Den kvindelige instruktør ser på sporten, på én gang frastødt og tiltrukket af denne forunderlige dyrkelse af smerten.

24 MIN. VIDEONR. V79-058

INSTRUKTION: KATRINE NYHOLM. FOTOGRAFER: BENT SØRENSEN, MAREK BICAN, NIELS WEST. TONEMESTER: JENS SVENNING, KURT NIELSEN. REDIGERING: JENS SVENNING. PRODUCERET AF VIDEO VEST FOR STATENS FILMCENTRAL OG TV-SYD I SAMARBEJDE MED TV2/LORRY.

Frygt - håb - fremtid

Fortæl mig om fremtiden og du siger noget om nu-tiden... En uhøjtidelig, eksperimenterende videoproduktion, hvor såkaldt almindelige mennesker af begge køn og flere aldre giver deres mening tilkende. Hvad håber du, hvad frygter du, hvad tror du på.

15 MIN. VIDEONR. V30-054

INSTRUKTION: TRINE VESTER, PERNELLE MÆGAARD. FOTOGRAFER: STEEN MØLLER RASMUSSEN, VESTER & MÆGAARD. LYDEFFEKT: HANS HOLTEN. LYS: ASLAK LYTHANS. REDIGERING: CAMILLA SCHYBERG, ELISABETH COLDING. SANG: NETE SCHREINER. PRODUCERET AF OLE JOHN FILM FOR STATENS FILMCENTRAL OG TV-SYD I SAMARBEJDE MED TV2/LORRY.

Gurps

Gurps er en avanceret udgave af "Dungeons and Dragons" efter et system, der hedder "Generic Universal Role Playing System". En gruppe unge udfolder en dramatisk eventyrverden for hinanden - og tilskueren - i et rollespil, hvor de skaber en karakter, helt eller skurk, og iøvrigt kaster terninger om denne figurs udvikling og skæbne. Instruktøren af videoen spiller med i billeder og lyd, der inviterer tilskueren på en tur væk fra realiteternes verden.

24 MIN. VIDEONR. V79-059

INSTRUKTION: DOLA BONFILS. FOTOGRAF: BJÖRN BLIXT. FOTOGRAFASSISTENT: HENRIK BOHN IPSEN, CASPER HØYBERG. LYS/GRIK: OTTO STENOV. TONEMESTER: HENRIK GARNOV, CHRISTIAN SKEEL. REDIGERING: JETTE ALLARP, LEIF DANIELSEN. PRODUCERET AF OLE JOHN FILM FOR STATENS FILMCENTRAL OG TV-SYD I SAMARBEJDE MED TV2/LORRY.

Heden Sted

Et portræt af livet i en lille jysk by. Som et puslespil lægges brikkerne ud: Lokalradioens ønskeprogram, plejehjemmet og dets beboere, en ung mand der er i fængsel, et kristent møde, fest på kroen og en gammel mand på en mark med sin harmonika og en øl. Toget passerer den lille by ude i horisonten. Hvad tror de på i byen, hvordan står det til med sammenholdet?

21 MIN. VIDEONR. V46-080

TILRETTELÆGGELSE: LARS AHLMARK. KAMERA/REDIGERING: BJARKE NIELSEN. PRODUCERET AF TV-SYD FOR STATENS FILMCENTRAL OG TV-SYD I SAMARBEJDE MED TV2/LORRY.

Small Talk

Rammen er den 33-årige Patrick Smalls togrejse til Paris, hvor han skal møde sin mor. Det bliver til en rejse i erindringen, en fortælling om et dramatisk liv i mange lande, ind og ud af institutioner, med og uden familie. Småkriminalitet, stoffer, alkohol, op- og nedture. Small fortæller selv sin historie i et fragmentarisk, nervøst sprog. Et poetisk, eksperimenterende dokumentarportræt.

24 MIN. VIDEONR. V30-055

INSTRUKTION OG MANUSKRIFT: HENRIK RUBEN GENZ. FOTOGRAF: TORBEN SIMONSEN, TORBEN MADSEN. REDIGERING: MAREK BICAN. PRODUCERET AF VIDEO VEST FOR STATENS FILMCENTRAL OG TV-SYD I SAMARBEJDE MED TV2/LORRY.

Stofskifte

"Gør din egen lort til en guldklump", siger Jytte Abildstøm, der viser rundt i sin kolonihave og formidler et elementært økologisk budskab. Helt uden moralsnak og løftede pegefingre taler Abildstøm om spildevandet, om kompostering, læser digte op af Thøger Larsen, går til forelæsning om fraktal matematik, taler med gode venner og får sine tarme scannet! Med meget mere i dette uhøjtidelige og på én gang abstrakte og konkrete TV-program.

23 MIN. VIDEONR. V63-047

INSTRUKTION: CHRISTIAN SKEEL, MORTEN SKRIVER. MEDVIRKENDE: JYTTE ABILDSTRØM, BODIL BRANNER, JESPER SAXGREN OG PIA OLSEN. FOTOGRAF: PER DREYER. ASSISTENT: NIELS HAUGE. LYD: LARS VIGGO HØYER. KLIP: HENRIK CARLSEN. PRODUCERET AF OLE JOHN FILM FOR STATENS FILMCENTRAL OG TV-SYD I SAMARBEJDE MED TV2/LORRY.

Timeplay

En leg med billeder fra 3 forskellige virkeligheder - billeder fra arbejdslivet veksler med billeder fra mediernes og med billeder af tavse ansigter - billeder med og uden lyd, i forskellig klippe-rytme. Programmet stiller en række spørgsmål til den, der ser på det: accepterer vi stilheden og det tavse ansigt på samme måde som vi accepterer den billedstorm, som vi udsættes for fra TV? Kan vi stole på dem, som laver TV? Hvad er dokumentarisme, hvad er fiktion? Hvem stiller spørgsmålene, hvem svarer? Programmet blotter sin egen manipulation, samtidig med at også det har sine skjulte meddelelser.

19 MIN. VIDEONR. V37-064

MANUSKRIFT & INSTRUKTION: TERJE DRAGSETH. KLIP: JACOB THUESEN. VIDEO REDIGERING: JØRGEN BO JENSEN. FOTOGRAF: KAJ PETERSEN. LYD: FINN JØRGENSEN. SUPERVISOR: ANDERS KRÜGER. PRODUCERET AF OLE JOHN FILM FOR STATENS FILMCENTRAL OG TV-SYD I SAMARBEJDE MED TV2/LORRY.

Vorslunde juni 1990

Et portræt af en landbofamilie, der er gået nye veje. Ingrid og Hans Jensen dyrker kartofler på den sandede midtjyske jord. For 12 år siden startede familien desuden en andefarm, som er blevet en succes. I en rolig rytme og uden kommentar kommer TV-programmet ind på vor tids landbrug, dets økonomi, indretning og ejeforhold.

23 MIN. VIDEONR. V46-081

TILRETTELÆGGELSE: PREBEN NYGAARD. FOTOGRAF: MAREK BICAN, OLE STEFFENSEN, PETER SAKSE. LYD OG REDIGERING: PETER SAKSE. PRODUCERET AF TV-SYD FOR STATENS FILMCENTRAL OG TV-SYD I SAMARBEJDE MED TV2/LORRY.

